

[Nørgaard Sørensen]

kunne have stået sig ved at være blevet gennemført før. Jeg vil da lige gøre opmærksom på, at undervisningsministeren som finansudvalgsmedlem i forsommeren sidste år var med til at bevilge det materiale, som skulle til for at gennemføre den merindskrivning, den daværende regering foreslog, så der er altså blevet gennemført merindskrivning før.

For det andet appellerede undervisningsministeren her til virksomheder og unge osv. om at få konkrete eksempler på bureaukrati og administrative vanskeligheder ved godkendelse af lærepladser. Det undrer mig lidt, at man i sin redegørelse kan påstå, at der er store problemer desangående, når det åbenbart for undervisningsministeren er nødvendigt her i dag fra folketingets talerstol at anmode om konkrete eksempler. Skal det tages som udtryk for, at undervisningsministeren ingen konkrete eksempler har at bygge de påstande på, han er kommet med i sin redegørelse?

Det, vi ikke har hørt noget om – det var noget af det, jeg rejste ved indledningen til debatten i dag – er spørgsmålet om lempelse af godkendelseskriterier. Er det en slet skjult trussel i redegørelsen, at hvis arbejdsmarkedets parter ikke selv kan finde ud af det, så skal undervisningsministeren sandelig nok selv finde ud af det? Skal det være således, at alle mulige former for forretninger, diverse ostebutikker og grønthandlere og brugtvognsforhandlere osv. fremover skal have ret til at uddanne unge på trods af de faglige udvalgs eventuelle indstilling herom? Er det således, at undervisningsministeren centralt vil tiltage sig en sådan bemyndigelse til at gå på tværs af de faglige udvalg hvad angår lempelse af godkendelseskriterier?

(Kort bemærkning).

Halvgaard (FP):

Jeg er da meget glad ved, at hr. Svend Auken har lyttet så intenst til mit indlæg. Vi er jo ikke vant til i vores parti at blive bemærket i så høj grad af det største parti her i salen. Jeg håber, at hr. Svend Auken også har lyttet til andre ting end lige netop det, hr. Svend Auken var inde på. Den konklusion, hr. Svend Auken drager, er også korrekt, for fremskridtspartiet mener ikke, at regeringens oplæg i form af denne redegørelse er en løsningsmodel, som kan stå alene. Vi mener

ikke, den kan stå alene, fordi den er skabt på et kunstigt grundlag. Jeg håber, at man både fra hr. Svend Aukens og fra regeringens side har lyttet til den løsningsmodel, som fremskridtspartiet har forelagt. Vi foreslår tre ting, og vi mener, det er forudsætningen for, at vi kan løse problemet og tage fat om arbejdsløshedens onde: ved et ændret skattesystem, ved en ændret erhvervslovgivning og ved en ændret arbejdsløshedslovgivning. Hvis socialdemokratiet og regeringen havde mod og fantasi til at tage sådanne utraditionelle løsningsmodeller i anvendelse på lovgivningsområdet, tror jeg helt afgjort, der var store chancer for, at man kunne løse problemet på en god og naturlig måde.

Jeg kan trøste undervisningsministeren med, at følger regeringen dette råd fra fremskridtspartiets side, kan vi såmænd godt i en overgangsperiode være large med hensyn til og også give tilslutning til en del af de initiativer, der er indeholdt i undervisningsministerens redegørelse. Der er trods alt fornuftige ting. Vi har ikke noget imod, at der bliver sat nogle ekstra stole ind osv. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at gå alle 32 forslag igennem.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan love hr. Halvgaard, at vi på de tre felter, han nævnte, ikke vil være passive i regeringen.

Jeg vil give hr. Nørgaard Sørensen et par eksempler. Jeg vil tage udgangspunkt i dem, som hr. Tørnæs allerede har været inde på, for de stammer nemlig fra sådanne henvendelser, jeg har fået. Hvis man har en restauration, hvis ejeren selv er kok og står i køkkenet og derfor ikke har en udlært kok, så må han ikke have en lærling. Jeg spørger: er det dog ikke urimeligt i den nuværende situation? Jeg tror, der kunne komme mange gode lære- og praktikpladser ud af netop sådanne virksomheder, som vi har ganske mange af i Danmark. Hvis en frisør på samme måde har en omsætning, der er lavere end to gange det højeste dagpengeniveau, så må vedkommende heller ikke have en lærling. Hvorfor ikke?

Det er to eksempler. Der er, tror jeg, andre eksempler, som trænger til at komme frem i lyset ved, at der er nogen, der gør os, som er ansvarlige for det, opmærksom på